

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Generelt er det det rette at holde sabbatten hellig, men i min situation er det ok, denne ene gang, hvis jeg ikke gør det.« Han siger dog, at hele hans tilværelse har vist sig at være en uendelig strøm af formildende omstændigheder, og havde han bare en enkelt gang krydset den linje, havde det været meget nemmere at krydse den igen den næste gang noget krævende og vigtigt dukkede op. Det, han lærte, er, at det er nemmere at holde befalingerne 100 % af tiden frem for 98 % af tiden.¹³

Mine elskede brødre, må vi være fyldt med taknemlighed over *retten* til at vælge, acceptere *ansvaret* for at vælge og være bevidste om *konsekvenserne* ved at vælge. Som præstedømmebærere kan vi alle som en gøre os fortjent til vor himmelske Faders vejledning, når vi omhyggeligt vælger det rette. Vi er en del af Herrens, Jesu Kristi, værk. Vi har ligesom dem i fordums tid hørt hans kald. Vi er ude i hans ærinde. Dette højtidelige ansvar vil vi kunne løfte: »Rens jer, I som bærer Herrens kar.«¹⁴ At det vil ske er min højtidelige og ydmyge bøn. I vor Mester, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenteres lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. 210.
2. 2 Ne 2:27.
3. Moro 7:16.
4. 2 Ne 28:21.
5. 2 Ne 28:22.
6. 2 Ne 28:21.
7. Tilpasset fra Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland*, 1898, s. 89.
8. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 293-294.
9. 1 1 Kor 10:13.
10. Es 1:18.
11. L&P 58:42.
12. 5 Mos 5:32-33.
13. Se Clayton M. Christensen, »Decisions for Which I've Been Grateful«, Brigham Young University-Idaho devotional, 8. juni 2004, www.byui.edu/presentations.
14. Es 52:11.

Stol på Gud, og gå så hen og gør det

I viser jeres tillid til Herren, når I lytter i den hensigt at lære, omvende jer og derpå gå I hen og gøre, hvad han end beder om.

Mine kære søskende, det er mig en ære at tale til jer denne sabbatsdag. Jeg er ydmyg over at skulle tale til millioner af sidste dages hellige og vore venner over hele verden. Som forberedelse til denne hellige mulighed bad og overvejede jeg for at lære om jeres personlige behov, og hvilket budskab, Herren ønskede, jeg skulle give.

Jeres behov er store og mangeartede. I er hver især Guds særlige barn. Gud kender jer hver især. Han sender budskaber om opmuntring, irttesættelse og vejledning, der passer til jer og til jeres behov.

For at finde ud af hvad Gud ville have mig til at bidrage med til denne konference, læste jeg hans tjeneres budskaber i skrifterne og ved forgangne konferencer. Jeg fik et svar på min bøn, da jeg læste Almas ord, en storslået Herrens tjener i Mormons Bog.

»O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne drage ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at ryste, og råbe omvendelse til hvert eneste folk!

Ja, som med en tordenrøst ville jeg kundgøre omvendelse og forløsningsplanen for hver eneste sjæl, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud, så der ikke skulle være mere sorg på hele jordens overflade.

Men se, jeg er et menneske og synder i mit ønske, for jeg burde være tilfreds med det, Herren har tildelt mig.«¹

Og så fandt jeg i Almas refleksioner den vejledning, som jeg havde bedt om: »For se, Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål underviser i hans ord, ja, i visdom alt det, som han finder tjenligt, at de skal have; derfor ser vi, at Herren giver råd i visdom i overensstemmelse med det, der er retfærdigt og sandt.«²

Da jeg læste budskabet fra en Guds tjener, blev mit ærinde for i dag klart. Gud sender budskaber og bemyndigede budbringere til sine børn. Jeg skal opbygge tilstrækkelig tillid til Gud og hans tjener til, at vi går ud og adlyder hans råd. Det ønsker han, fordi han elsker os, og ønsker, vi skal være lykkelige. Og han ved,

hvordan mangel på tillid til ham fører til bedrøvelse.

Den mangel på tillid har ført til sorg for vor himmelske Faders børn fra før verdens skabelse. Vi ved gennem Guds åbenbaringer til profeten Joseph Smith, at mange af vore søskende i den førjordiske tilværelse forkastede den plan for jordelivet, som vor himmelske Fader og hans ældste Søn, Jahve, fremlagde.³

Vi kender ikke alle årsagerne til Lucifers forfærdelige succes med at ophidse til oprør. Dog er der én tydelig årsag. De, der mistede velsignelsen ved at komme ned på jorden, manglede tilstrækkelig tillid til Gud til at undgå evig elendighed.

Den bedrøvelige mangel på tillid til Gud har eksisteret siden skabelsen. Jeg vil være forsigtig med at komme med eksempler på Guds børn, eftersom jeg ikke kender alle årsagerne til, at deres tro ikke rækker til at stole på ham. Mange af jer har studeret kriserne i deres liv.

Fx forkastede Jonas ikke kun Herrens budskab om at tage til Nineve, men tog i en anden retning. Na'aman kunne ikke stole på Herrens profets vejledning om at bade sig i en flod, så Herren kunne helbrede ham for spedalskhed, da han følte, at den enkle handling var under hans værdighed.

Frelseren opfordrede Peter til at forlade den trygge båd for at vandre hen til sig på vandet. Vi føler med ham og ser vores eget behov for større tillid til Gud, når vi hører beretningen:

»Men i den fjerde nattevagt kom han til dem, gående på søen.

Da disciplene så ham gå på søen, blev de skrækslagne og sagde: »Det er et spøgelse,« og de skreg af frygt.

Og straks talte Jesus til dem og sagde: »Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!»

Men Peter sagde til ham: »Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.«

Han sagde: »Kom!« Peter trådte ud af båden og gik på vandet hen til Jesus.

Men da han så den stærke storm, blev han bange, og han begyndte at synke og råbte: »Herre, frels mig!»

Straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham og sagde: »Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?«⁴

Vi kan hente mod i den kendsgerning, at Peter lærte at stole tilstrækkelig på Herren til at tjene ham trofast lige til han led martyrdøden.

Den unge Nefi i Mormons Bog vækker et ønske i os om at udvikle

tillid nok til Herren til at adlyde hans befalinger, uanset hvor vanskelige de måtte være. Nefi stod over for fare og mulig død, da han sagde disse ord om en tillid, som vi kan og må føle urokkeligt i vores hjerte: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.«⁵

Den tillid kommer af at kende Gud. Mere end noget andet folk på denne jord har vi gennem de herlige begivenheder ved evangeliets gengivelse følt den fred, som Herren gav sit folk

med disse ord: »Stands, og forstå, at jeg er Gud.«⁶ Mit hjerte fyldes med taknemlighed for det, Gud har åbenbaret om sig selv, så vi kan stole på ham.

For mig begyndte det i 1820 med en stor dreng i en lund ved en gård i staten New York. Drengen Joseph Smith jun. gik blandt træerne til et afsides sted. Han knælede for at bede i fuldstændig tillid til, at Gud ville besvare hans indtrængende bøn om at få at vide, hvad han skulle gøre for at blive renset og frelst ved Jesu Kristi forsoning.⁷

Hver gang jeg læser hans beretning, vokser min tillid til Gud og hans tjenere:

»[Jeg] så ... en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.

Ikke så snart var den kommet til syne, førend jeg følte mig udfriet fra den fjende, som holdt mig bundet. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*⁸

Faderen åbenbarede for os, at han lever, at Jesus Kristus er hans elskede Søn, og at han elskede os tilstrækkeligt til at sende denne Søn for at frelse os, som er hans børn. Og fordi jeg har et vidnesbyrd om, at han kaldte denne ulærde dreng som apostel og profet, stoler jeg på hans apostle og profeter i dag og dem, de kalder til at tjene Gud.

Den tillid har velsignet min og min families tilværelse. For år tilbage hørte jeg præsident Ezra Taft Benson tale ved en konference som denne. Han rådede os til at gøre alt, hvad vi kunne, for at komme ud af gæld og forblive ude af den. Han nævnte kreditforeningslån på huse. Han sagde, at

det måske ikke kunne lade sig gøre, men det bedste ville være, hvis vi kunne indfri al vores gæld på huset.⁹

Jeg vendte mig mod min hustru efter mødet og spurgte: »Tror du, vi på nogen måde kan gøre det?« Til at begynde med kunne vi ikke. Så kom jeg hen mod aften i tanker om en ejendom, vi havde erhvervet os i en anden stat. I årevis havde vi prøvet at sælge den uden held.

Men fordi vi stolede på Gud og hans tjeneres ord, ringede vi mandag morgen til den mand i San Francisco, som vi havde sat vores ejendom til salg hos. Jeg havde ringet til ham få uger før, og da havde han sagt: »Vi har

ikke haft nogen, der har vist interesse for jeres ejendom i årevis.«

Men den mandag efter konferencen hørte jeg et svar, der stadig den dag i dag styrker min tillid til Gud og hans tjenere.

Manden i telefonen sagde: »Din opringning overrasker mig. I dag kom en mand ind og spurgte, om han kunne købe jeres ejendom.« Jeg spurgte forbløffet: »Hvad lyder hans bud på?« Det lød på nogle få dollars mere end vores lån i huset.

Nogle vil måske sige, at det bare var en tilfældighed. Men vores lån blev indfriet. Og vores familie lytter stadig til hvert et ord i en profets budskab,

der måtte lyde, som fortæller os, hvad vi skal gøre for at finde den sikkerhed og fred, Gud ønsker, vi skal have.

En sådan tillid til Gud kan velsigne samfund såvel som familier. Jeg er vokset op i en lille by i New Jersey. Vores gren havde færre end 20 medlemmer, der kom regelmæssigt.

Blandt dem var en kvinde – en ældre, meget ydmyg kvinde, der var omvendt til Kirken. Hun var immigreret og talte med en stærk, norsk accent. Hun var det eneste medlem af Kirken i sin familie og det eneste medlem af Kirken i den by, hun boede i.

Gennem min far, som var grenspræsident, kaldte Herren hende som hjælpeforeningspræsident i grenen. Hun havde ingen håndbog, der kunne fortælle hende, hvad hun skulle gøre. Der boede ingen andre medlemmer i nærheden af hende. Hun vidste kun, at Herren tog sig af mennesker i nød og havde kendskab til de få ord i Hjælpeforeningens motto: »Kærligheden ophører aldrig.«

Det var under det, vi nu kalder den store depression. Tusinder var arbejdsløse og hjemløse. Så eftersom hun følte, at hun havde modtaget sit ærinde fra Herren, bad hun sine naboer om brugt tøj. Hun vaskede tøjet, strøg det og lagde det i papkasser på sin overdækkede bagveranda. Når folk uden penge havde brug for tøj og bad hendes naboer om hjælp, sagde de: »Gå hen til huset nede ad gaden. Der bor en mormonkvinde, der vil give dig, hvad du har brug for.«

Herren styrede ikke byen, men han ændrede en del af den til det bedre. Han kaldte én, lille spinkel kvinde – helt alene – der stolede nok på ham til at finde ud af, hvad han ønskede, hun skulle gøre, og så gjorde det. På grund af sin tillid til Herren var hun i stand til at hjælpe hundredvis af vor himmelske Faders nødlidende børn i den by.

Denne samme tillid til Gud kan velsigne folkeslag. Jeg har lært, at vi kan stole på, at Gud opfylder sit løfte til Alma om, at »se, Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål underviser i hans ord, ja, i visdom alt det, som han finder tjenligt, at de skal have.«¹⁰

Gud hersker ikke over folkeslag, men han er opmærksom på dem. Han kan placere og placerer mennesker i indflydelsesrige stillinger, der ønsker dét, der er bedst for mennesker, og som stoler på Herren.¹¹

Jeg har set det på mine rejser over hele verden. I en by på over 10 millioner indbyggere talte jeg til sidste dages hellige, der var forsamlet i tusindvis til konference. Den blev afholdt i en stor sportsarena.

Inden mødet begyndte, lagde jeg mærke til en flot ung mand på forreste række. Han var omgivet af andre, der ligesom ham var pænere klædt end de fleste andre omkring dem. Jeg spurgte generalautoriteten nær ved mig, hvem disse mænd var. Han hviskede, at det var byens borgmester og hans embedsmænd.

Da jeg efter mødet gik hen til min bil, blev jeg overrasket over at se borgmesteren stå og vente for at hilse på mig, omgivet af sine embedsmænd. Han trådte frem, rakte sin hånd frem og sagde: »Jeg takker dig for at komme til vores by og vores land. Vi er taknemlige for, hvad du gør for at opbygge jeres folk. Med sådanne mennesker og sådanne familier kunne vi skabe den harmoni og fremgang, som vi ønsker for vores folk.«

Jeg så i det øjeblik, at han var en af de ærlige i hjertet, som Gud havde anbragt for at virke med kraft blandt sine børn. Vi udgør en lillebitte minoritet blandt borgerne i den store by og det land. Borgmesteren kendte kun lidt til vores lære og kun få af vores

folk. Alligevel havde Gud sendt ham det budskab, at sidste dages hellige med pagt om at stole på Gud og hans bemyndigede tjenere ville blive et lys for hans folk.

Jeg kender de Guds tjenere, der taler til jer under denne konference. De er kaldet af Gud til at give budskaber til hans børn. Herren har sagt om dem: »Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og skønt himlene og jorden forgår, skal mit ord ikke forgå, men de skal alle blive opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.«¹²

I viser jeres tillid til Herren, når I lytter i den hensigt at lære, omvende jer og derpå gå hen og gøre, hvad han end beder om. Hvis I stoler tilstrækkeligt på Gud til at lytte til hans budskab i hver en tale, sang og bøn under denne konference, finder I det. Og hvis I så går hen og gør det, han ønsker, I skal gøre, vil jeres evne til at stole på ham øges, og med tiden vil I overvældes af taknemlighed over at opdage, at han er kommet til at stole på jer.

Jeg vidner om, at Gud taler i dag gennem sine udvalgte tjenere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Thomas S. Monson er Guds profet. Vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, lever og elsker os. Jeg vidner derom i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 29:1-3.
2. Alma 29:8.
3. Se L&P 29:36-37; Abr 3:27-28.
4. Matt 14:25-31.
5. 1 Ne 3:7.
6. Sl 46:11.
7. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007*, s. 29.
8. JS-H 1:16-17.
9. Se fx Ezra Taft Benson; »Bered jer til trængslens tid«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 63.
10. Alma 29:8.
11. Se 2 Krøn 36:22-23; Ez 1:1-3; Es 45:1, 13.
12. L&P 1:38.